

РЕШЕНИЕ

№ 4339

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11291** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.203 и сл. АПК.

Образувано е по Искова молба вх.45350/13.12.2022 г. по регистъра на Административен съд София-град (и уточняваща молба към нея от 12.01.2023 година), с която М. И. М.-Ч., чрез пълномощника й-адв.Б. Б., е предявила обективно кумулативно съединени искиве срещу Прокуратурата на Републиката България за осъждането на ответника да й заплати обезщетение, както следва: за имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи, в размер на 10626 лева /главница/, представляващи неизплатено допълнително възнаграждение за 2019 година, заедно със законната лихва до окончателното изплащане на дължимото; за мораторно обезщетение (законната лихва) върху главницата от 10626 лева, считано от 19.12.2019 година до 12.12.2022 година, в размер на 3217.32 лева; за неимуществени вреди за периода от 19.12.2019 година до подаването на исковата молба, изразяващи се в се в уронването на доброто име на ищцата като магистрат, професионалист и човек, накърняване на достойнството й, причиняване на дългогодишен стрес, заедно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимото, които вреди са настъпили от Заповед №РД-04-724/16.12.2019 година на административния ръководител на вече закритата Специализирана прокуратура / СП (з) /, отменена като незаконосъобразна с влязло в сила на 12.03.2021 година съдебно решение, постановено по дело №2080/2020 г. по описа на АССГ.

Ищцата твърди, че с влязло в сила на 12.03.2021 година решение, постановено па

адм.дело №2080/2020 година по описа на Административен съд София-град, АССГ, III о., 68-и състав е отменил Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г., издадена от административния ръководител на Специализирана прокуратура, с която е изменена т.І и т.V от Заповед № РД-04-701/06.12.2019 г. на административния ръководител на СП, като е изключена от магистратите, на които да се изплати допълнително възнаграждение, прокурор М. И. М. - Ч., поради наличие на висящо дисциплинарно производство.

Със същото съдебно решение преписката била върната на административния ръководител на СП (з) за ново произнасяне съобразно указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

Със Заявление с адм.№1049/2018/23.04.2021 година по описа на СП (з) ищцата поискала предприемането на необходимите действия в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение и изплащане на полагащото ѝ се определено допълнително възнаграждение (ДВ), както и на присъдените суми за разноски по издадения изпълнителен лист.

Впоследствие разноските ѝ били изплатени, но не и ДВ, като мотивът бил, че във влязлото в сила съдебно решение липсва осъдителен диспозитив, който да послужи за валидно правно основание за изплащане на определеното съгласно Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година ДВ за процесната 2019 година.

Със Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година на административния ръководител на СП (з), изд. в съотв. с чл.3, ал.1 от Правилата за индивидуална оценка на резултатите от дейността на магистратите и съдебните служители в Апелативна специализирана прокуратура, Специализирана прокуратура и следствения отдел в Специализирана прокуратура за определяне и изплащане на допълнителни възнаграждения по чл.233, ал.6 и чл.345 от Закона за съдебната власт (по долу за краткост: Правилата), за ищцата са били определени за изплащане 10626 лева.

Ищцата акцентира и върху това, че адм. ръководител на СП (з) е узнал преди изплащането на ДВ на останалите прокурори в СП (з) на 19.12.2019 година за приключването на дисциплинарното производство с решение по Протокол №41/18.12.2019 година на ПК на В., че същата не е извършила дисциплинарно нарушение, което е постъпило в СП (з) в същия ден-18.12.2019 година.

С така изложените твърдения ищцата обуславя предявения от нея иск за заплащане на имуществени вреди във вида на пропуснати ползи в размер на 10626 лева и съединения с него иск за мораторно обезщетение в размер на законната лихва, за периода от датата на изплащане на прокурорите в СП (з) на ДВ за 2019 година-19.12.2019 година до 12.12.2022 година.

По отношение на предявения иск за неимуществени вреди, ищцата излага, че като редови магистрат в закритата вече СП винаги е изпълнявала добросъвестно своите функции, получавала е множество похвали и награди, като за периода месец януари-декември 2019 година ѝ била поставена индивидуална оценка 47 точки при 50 възможни такива по Правилата. С изненадващото за нея изключване от списъка на лицата, които ще получат ДВ, без да ѝ бъдат съобщени каквито и да било мотиви за решението на адм. ръководител на СП (з), у ищцата се породила силна тревога, че това ѝ се случва, защото вероятно ръководството на СП (з) счита, че има пропуски в работата ѝ, като прокурор, въпреки проявените от нея добросъвестност и старание. Тревогата ѝ била постоянна и не ѝ давала покой. Спряла да се храни, да спи, ръцете ѝ започнали да треперят силно, като тревогата ѝ прераснала в сериозен физиологичен

дисбаланс с последица-постъпването на 05.02.2020 година в болница "Т.", клиника по неврология за лечение на тремор на ръцете и безсъние. Тежкото физиологично и психическо състояние на ищцата довело до силен стрес, срив в емоционалното ѝ равновесие, проблеми в общуването- в семейството, с колегите и хората, които я познават. Струвало ѝ се, че репутацията на прокурор е опетнена, че не работи правилно, че пропуска нещо, че част от колегите я гледат с насмешка. Въпреки положените усилия от нейна страна и проведеното лечение, медицинските ѝ проблеми не били отшумели, като множеството насадени емоционални травми я преследвали и до днес. Така заявените неимуществени вреди, с начало 19 декември 2019 година ищцата оценява в заявления с исковата молба размер от 6000 лева.

С писмения отговор на исковата молба, ответникът-Прокуратурата на РБ оспорва предявения иск за имуществени вреди по съображения, че липсвала пряка причинно-следствена връзка между отменената заповед на адм.ръководител на СП (з) и пропуснатата полза. Съдебното решение за отмяна на заповедта не съдържало осъдителен диспозитив за претендираната сума. Сумата в размер на 10626 лева била определена с предходна заповед- Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година на административния ръководител на СП (з), т.е. тази сума не се основавала на отменената като незакоонъсообразна заповед. С писмо изх.№1049/2018 от 20.05.21 година по описа на СП (з) ищцата била уведомена, че съобр. § 4 от ДЗР на Правилата, средствата за допълнителни възнаграждения се начислявали и изплащали в рамките на одобрения за конкретната година бюджет на съответния орган на съдебната власт, в случая бюджета на СП (з) за 2019 година. Ето защо, неизплащането на ДВ за 2019 година се дължало на разпоредба от цитираните Правила. Изплащането на ДВ по неотменената Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година на административния ръководител на СП (з) щяло да означава нарушение на бюджетната дисциплина. Искът за неимуществени вреди също се оспорва поради липса на пряка причинно-следствена връзка. Това твърдение се аргументира със съображения, че по данни от епикризата от болница "Т." безсънието и тремора на ръцете на ищцата били отпреди 2 години по анамнеза, снета при постъпването ѝ на 05.02.2020 г. В частта придружаващи заболявания било отразено: „ състояние след операция на струма нодоза“.

В съдебно заседание пред АССГ ищцата лично и чрез пълномощника си-адв.Б. моли за уважаването на предявените искове и за присъждането на направените по делото разноски. В определения му от съда по негово искане срок, вкл. и към настоящия момент, адв.Б. не депозира писмени бележки по съществуването на спора.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.М. моли за отхвърлянето на предявените искове и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи предявените искове, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение. В депозирания по делото писмени бележки поддържа недоказването по категоричен начин на причинно-следствена връзка между търпените вреди и отменената заповед, въведена като основание на предявените искове. Излага още, че причината за отмяната на първата заповед е наличието на дисциплинарно производство, което в съотв. с тогавашната редакция на Правилата и промените за изплащане на ДВ се явявало пречка за изплащане на ДВ. Тази пречка била известна на ищцата. Следователно ставало въпрос за точно прилагане на Правилата. Аргументира некрепдирането на заключението по извършената комплексна съдебно-медицинска и психологична

експертиза с доводи, че вещите лица черпели данните от твърденията в исковата молба.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура (при незадължително участие на прокурор по конкретното дело по ЗОДОВ, тъй като Прокуратурата на РБ е единствен ответник, а в действащия сега ГПК не съществува фигурата на контролираща страна) заявява, че се присъединява към становището на процесуалния представител на ответника.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и след като и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Между страните е безспорно, а се установява и от Решение №В.-14630 от 02.12.2019 г. на дисциплинарен състав на ПК, че на 14.03.2018 година срещу прокурор М. е било образувано дисциплинарно производство за нарушение на Кодекса за етично поведение на българските магистрати, извършено от нея като прокурор в РП-С., изразяващо се в отправени от нея „викове и крясъци към Т. И.-съдебен деловодител в РП-С. и Б. Б.-адм. ръководител на РП-С., след което в кабинета си при отворена врата нарекла Б. „интригантка“, че не става за адм.ръководител и е „съсипала прокуратурата“. С посоченото решение от 02.12.2019 година е предложено на ПК на В. да приеме, че М. М. –Ч. не е извършила дисциплинарни нарушения по чл.307, ал.3, т.3 ЗСВ, вр. чл.4.4 от Кодекса за етично поведение на ищцата.

Със Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година на Д. Ф. П.- административен ръководител на СП (з), т.І.25, на основание чл.5 и чл.6 от Правилата, за ищцата е било определено за изплащане ДВ в размер на 2 основни месечни възнаграждения, в т.ч и възнаграждението за ранг, определени на база последното изплатено месечно възнаграждение, а с т.V.21 от заповедта, на основание чл.10 от същите правила, и едно основно месечно възнаграждение, в т.ч и възнаграждението за ранг, определени на база последното изплатено месечно възнаграждение. Така определеното ДВ възлиза общо в размера на заявената с исковата молба сума от 10626 лева, в съотв. с изричното признание на ответника в ПО на ИМ и в с..з. на 20.02.2023 година (отразено в съдебния протокол).

Със Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на същия адм. ръководител са изменени т.І и т.ІІ от Заповед № РД-04-701/06.12.2019 г., като е изключена от магистратите, на които да се изплати допълнително възнаграждение, прокурор М. И. М. - Ч., поради наличие на висящо дисциплинарно производство.

Ответникът не оспорва твърдението на ищцата, че заповедта не ѝ е била надлежно съобщена, което адм. ръководител е бил длъжен да извърши в тридневен срок по силата на закона-чл.61 АПК. Лишени от всякакво основание са доводите на защитата на ответника, че ищцата е знаела защо е изключена, тъй като била наясно, че срещу нея има висящо дисциплинарно производство. Нещо повече заповедта не е била съобщена на ищцата, въпреки предприетите от нея активни действия още на 19.12.2019 година (виж показанията на св. Г. и Ч.) и подадената молба с вх.№1049/18 от 31.12.2019 година по регистъра на СП (з).

От Писмо изх.№ВСС15285/18.12.2019 година, заведено в СП (з) на същата дата-18.12.19 година с вх.№99118, безспорно се установява, че преди изплащането на 19.12.2019 година на ДВ на всички останали лица, определени в Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година, Д. Ф. П.- административен ръководител на СП (з) е узнал за приключването на дисциплинарното производство с решение на ПК на В. по

протокол №41/18.12.2019 година за липса на извършено от М. М.-Ч. дисциплинарно нарушение. Същият обаче не е предприел никакви действия.

По делото се установява и това, че с влязло в сила на 12.03.2021 година решение, постановено по адм.дело №2080/2020 година по описа на Административен съд София-град, АССГ, III о., 68-и състав е отменил Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г., издадена от административния ръководител на СП (з).

Установява се също, че по заявлението на ищцата от 23.04.21 година, с Писмо адм.№1049/2018 от 20.05.21 година на и.ф. административен ръководител на СП (з) е отказано изпащането на ДВ по съображения, че влязлото в сила съдебно решение за отмяна за отмяна на Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година няма осъдителен диспозитив, а и съгл. § 4 от ДЗР на Правилата, средствата за допълнителни възнаграждения се начисляват и изплащат в рамките на одобрения за конкретната година бюджет на съответния орган на съдебната власт.

По делото са събрани гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели- Д. Д. Г. (съдия в Специализирания наказателен съд по времето на процесните събития) и Б. Л. Ч. (съпруг на ищцата). Двамата свидетели възпроизвеждат свои преки и непосредствени впечатления. Показанията им кореспондират помежду си, а освен това са и вътрешно логично свързани и последователни. Обстоятелството, че единият свидетел е съпруг на ищцата не дискредитира автоматично показанията му. Нормално е и житейски логично именно това лице да има най-много и най-преки впечатления от въздействието на процесното събитие върху ищцата. По тези съображения съдът ги кредитира изцяло.

Въз основа на посочените свидетелски показания, представените и приети като писмени доказателства медицински документи и на приетото по делото неоспорено от ответника заключение по извършената комплексна съдебно-медицинска и психологична експертиза, съдът приема за безспорно установено, че ищцата работи повече от 25 години в прокуратурата. Петнадесет години е била административен ръководител на две прокуратури и след изтичането на мандатите ѝ е била командирована в С. окръжна прокуратура, а след това и в Специализираната прокуратура. През 2019 г. само тя и още един прокурор са работили едновременно в три отдела на Специализираната прокуратура - в отдел „Антитероризъм, отдел „Криминален“ и отдел „Изпълнение на наказанията“ и то на 100 % натовареност. Натоварването в работата ѝ в СП (з) е било голямо, но ищцата го приемала с ентузиазъм и с гордост, предвид постигнатите резултати към края на 2019 г. - своеобразен рекорд за реализации в Специализираната прокуратура и повече от 20 осъдени лица. Тези реализации представляват съвместна работа на ДАНС, МВР и Специализираната прокуратура, т.е. разкрита престъпна дейност. С благоприятното приключване на дисциплинарното производство срещу нея (инициирано според свидетеля Ч. по лични мотиви), ищцата е била спокойна, както и цялото семейство. На 19.12.2019 година, като не ѝ изплатили ДВ се получава срив. При посрещането ѝ след работа, както обикновено на [улица], свидетелят Ч. вижда, че съпругата му е като шокирана и трепери цялата. Думите ѝ към него били: „К. ми какво ни им угодих при цялата тази всеотдайност и денонощен труд, че да заслужавам такова отношение и такава обида“. Казала му, че още същия ден е правила опити да получи въпросната заповед, с която и се отказва да получи ДВ, но тогава не са ѝ дали достъп до административния ръководител, а секретарката му е отказала да ѝ предостави заповедта. Заповедта не ѝ била предоставена дори в последния работен ден на

годината (31.12.2019 година), което я накарало да се чувства унижена. Заповедта е била връчена чак след около 1 месец. През това време ищцата започнала да не може да спи по цели нощи. И св. Ч. започнал да будува с нея по цели нощи, защото „ не е нормално, ако съпругата ти не може да спи, ти да спиш“. М. не можела да приеме тази несправедливост, че някои нейни колеги, които нямали дори един осъден за годината получили по 7000 лв. ДМС, а на нея самата не е изплатено никакво ДВ. Сринали се плановете им за посрещане на нова година със семейството. Освен че не можела да спи, започнали да ѝ треперят ръцете. Налагало да слага ръцете си на масата, за да не се вижда това треперене. След известно време ищцата потърсила консултация с лекар и я приели за лечение в болница „Т.“. Независимо от проведеното лечение, подобрение в състоянието на ищцата и настъпило чак след около година и половина, като последиците и към настоящия момент не са отшумели напълно.

Високото качество на работата на ищцата като прокурор се установява и от представените и приети по делото писмени доказателства, в съотв. с които тя е с ранг „прокурор във ВКП и В.“, считано от 12.06.2019 година, комплексна оценка от последно атестиране „много добра“, оценка от 47 точки (при 50 възможни) по чл.5, ал.2 от Правилата за 2019 г., писмено изразена благодарност на 12.03.2019 г. от адм. ръководител на СП (з.) за отлично свършена работа и висок професионализъм при извършване на действия по разследването по досъдебно производство №49/2019 година по описа на СО-СП.

Във връзка с доводите на ответника, че ВЛ са съобразили само твърденията на ищцата в исковата молба, но не и отразените в епикризата от болница „Т.“ данни от снетата анамнеза, предварително следва да бъде посочено, че те са неверни. При изслушването им в съдебно заседание на 03.04.23 година, вещото лице д-р Н. (невролог) изрично пояснява, че предвид отбелязаното в епикризата от болница „Т.“ TSH в норма, то няма документални данни за дисфункция на щитовидната жлеза, което да обуслови тремор на ръцете и безсънието, което се появява, когато е повишена функцията на жлезата. Действително струмата (гуша) я е имало преди, но тя е била оперирана, и предвид клиничните данни, този въпрос е бил решен. Няма данни, които да обуславят дисфункция на щитовидната жлеза, което да обуслови тремора и безсънието, освен процесното събитие и преживения от него емоционален стрес. Според съда дори и да се приеме, че треморът на ръцете и нарушението в съня са с по-стара давност, то неоспоримо състоянието на ищцата се е влошило много вследствие на процесното събитие-тя не просто се е будела през нощта, а е престанала да спи по цели нощи, а треморът се е засилил до степен, че да не може да държи прибори за хранене (виж показанията на св.Г.).

Вещото лице-психолог акцентира, че всеки индивид има различен психичен строй, поради което понася стресогенните събития по различен начин. Някои от тях влизат в нозология, както е в настоящия случай, други преминават през същите с нормалните за психична дейност негативни преживявания възприемайки ги като жизнен опит. Всичко това зависи и от личностовата не/зрялост и от капацитета на психичните ресурси. *При ищцата се касае за личностова зрялост с високи нива на ценностна система включващи: отговорност, отдаденост, високи нива на волеви процеси, висока*

себеоценка кореспондираща с реалните постижения и възможности. В случая се наблюдава невротичен и психосоматичен терен, при които е налице ескалация на някои от симптомите в моменти или периоди на стресогенни събития. Липсват данни за личностова абнормност, незрялост, за личностови акцентуации или инсуфициенции. Мисловният процес, поведението и преживяванията са изводими от нормалпсихологична дейност. Психичните ресурси в случая са били засегнати. Човешката личност е строго индивидуална. По тази причина във всеки индивид кумулират в личността различни диспозиции, които в различните житейски ситуации акцентуират по различен начин и интензитет в поведението и психиката на индивида. В случая при наличие на интеракции водещи до фрустрация и стрес психиката достига декомпенсация, която не достига до дезадаптация в личностовото функциониране, а акцентуира в психосоматични и конверзионни разстройства. Ескалацията на симптомите, които е преживяла ищцата са наложили хоспитализирането в болница „Т.“. Причинените стрес и безпокойство, и изводимите от тях усложнения имат причинно-следствена връзка и се дължат на описаните от ищцата причини: елемент на изненада с преживяване на стрес, колебания в себеоценката и в собствените възможности, уронването на изграденото до момента име в професионален план, разтормозване на емоционалните процеси, нарушение на съня, появата на неуточнен тремор на ръцете. Данните от изследването сочат, че до момента натрупания прием на предписаната медикаментозна терапия не е дал цялостен терапевтичен отговор. Към момента на изследването от вещите лица са налице симптоми и преживявания от невротичния регистър, достигащи степен на клинични изяви.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Правната квалификация на предявените искове е дадена с проекто-доклада в определението от з.з. на 03.02.2023 година за насрочване на делото в открито съдебно заседание. Проектно-докладът е приет без възражения на страните в с.з. на 20.02.23 година, отразено в съдебния протокол.

Предявените главни и аксерони искове са допустими. Предявени са от процесуално правоспособна и дееспособна страна и срещу процесуално правоспособна страна-Прокуратурата е юридическо лице (чл.137 от Закона за съдебната власт). Налице е съдебно отменен, като незаконосъобразен, акт-Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на административния ръководител на СП (з), от чието издаване се твърдят вредите в съотв. с уточняващата молба, с което е спазено изискването на чл.204, ал.1 АПК.

Разгледани по същество, предявените главни искове са основателни:

Във фактическия състав на предявените искове се включват следните елементи:

- отменен като незаконосъобразен административен акт;
- неимуществени и неимуществени вреди вреди, търпени в периода 19.12.2019 година до подаването на исковата молба
- пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния

административен акт и настъпването на вредата за ищеца.

В съответствие с фактическите установявания, изложени по-горе, исковете са доказани по основание-налице е отменен административен акт, причинени имуществени и неимуществени вреди и пряка причинна връзка между незаконносъобразния акт на ответника и вредоносния резултат за ищцата.

Във връзка с иска за имуществени вреди във вида на пропуснати ползи, съдът излага, че съгласно постановената задължителна практика по чл.290 от ГПК пропуснатите ползи трябва да имат качество на реалност и сигурност. Печалбите /гражданските плодове/ които биха се получили биха имали характеристиките на пропуснати ползи само ако получаването им от дружеството ищец е сигурно, което подлежи на доказване от ищеца. Пропуснатите ползи трябва да са реални и сигурни. Те не могат да бъдат хипотетични. Печалбите биха имали характер на пропуснати ползи, само в случай, че получаването им е сигурно, предвид установяване на други, осуетени от противоправните деяния на ответника правоотношения./ Решение №156 от 29.11.2010г. на ВКС по т.д.№142/2010г., I т.о.; Решение №18 от 05.03.2010г. на ВКС по т.д.№527/2009г., I т.о.; Определение №19 от 17.01.2012г. на ВКС по т.д.№312/2011г., II т.о.; Решение №38 от 29.04.2011г. на ВКС по т.д.№304/2010г., II т.о.; Решение №54 от 11.07.2011г. на ВКС по т.д.№377/2010г., II т.о.; Определение №106 от 17.02.2010г. на ВКС по т.д.№867/2009г., I т.о, ТК; Решение №146 от 01.12.2010г. на ВКС по т.д. №934/2009г., II т.о; Решение №164 от 28.10.2010г. на ВКС по т.д.№1079/2009г., II т.о.; Решение №68 от 21.04.2009г. на ВКС по т.д.№697/2008г., II т.о.; Решение от 26.04.2004г. на ВКС по гр.д.№1187/2003г., ТК, II т.о./

В този смисъл е и последвалото Тълкувателно решение № 3 от 13.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 3/2021 г., ОСГТК, в съотв. с което причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропуснатата полза. Дали пропуснатата полза е щяла да бъде реализирана е въпрос на съществуване или несъществуване на обективни факти от действителността, които подлежат на доказване и от които произтича тази възможност. Тъй като законът изисква реално настъпила вреда, за да възникне правото на обезщетение, *предположението за наличието на пропуснатата полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице*, като не може да почива на логическото допускане за закономерно настъпване на увеличението. *В този случай на доказване подлежат фактите, от които произтича възможността за реализиране на ползата, както и че реализирането ѝ е станало невъзможно поради деликта.* Тези факти са конкретни и обективно съществуващи. Затова при спор относно претърпяна пропуснатата полза съдът следва да преценява всички – както преки, така и косвени доказателства за действително съществуващите факти и състояния, от които може да се направи обоснован извод за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, което е осуетено от деликта.

Съдебният състав е запознат със становището на Върховния административен съд, че средствата за допълнително възнаграждение не са задължителен елемент от дохода на магистрата и не се предвиждат в бюджета на съдебната власт за ежегодно изплащане. Същият може да бъде стимулиран за постигнати резултати, текущо за годината, при наличие на предпоставките посочени в Правилата, в размер, определен от съответния административен ръководител, който при определяне на размера на допълнително трудово възнаграждение взема предвид конкретният принос на всеки магистрат и отчетените от него резултати за съответната година, както и отработеното през календарната година време. *Това материално стимулиране няма задължителен характер и не може да се приеме като обстоятелство, което настъпва сигурно и неотменимо в края на всяка календарна година. Изплащането му не е бъдещо сигурно събитие, каквото е трудовото възнаграждение, поради което не може да бъде прието като имуществена вреда, т.е. увеличаване със сигурност на имуществото на ищеца, ако не беше препятствано от незаконосъобразния административен акт* Висшият съдебен съвет е приел нарочни правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения. В тези правила е залегнало ограничение за изплащане на допълнителни средства на магистрат, който е с наложено дисциплинарно наказание или срещу когото е образувано дисциплинарно производство. *При прекратяване или отмяна на наложено по този ред наказание се изплащат допълнителни средства за стимулиране, но само в рамките на бюджетната година, за която се отнася възнаграждението, в случая за 2019 г. и то след преценка на административния ръководител на конкретния принос на магистрата за съответния период. След приключването на бюджетната година правото на такова възнаграждение се погасява.* (Решение №4100 от 29.04.2022 година по дело №162/22 година на ВАС-III о.).

Случаят обаче не е такъв. По делото безспорно се установи, че със Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година на Д. Ф. П.- административен ръководител на СП (з), т.І.25, на основание чл.5 и чл.6 от Правилата, за ищцата е било определено за изплащане ДВ в размер на 2 основни месечни възнаграждения, в т.ч. и възнаграждението за ранг, определени на база последното изплатено месечно възнаграждение, а с т.V.21 от заповедта, на основание чл.10 от същите правила, и едно основно месечно възнаграждение, в т.ч. и възнаграждението за ранг, определени на база последното изплатено месечно възнаграждение. Така определеното ДВ възлиза общо в размера на заявената с исковата молба сума от 10626 лева.

Със Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на същия адм. ръководител са изменени т.І и т.ІІ от Заповед № РД-04-701/06.12.2019 г., като е изключена от магистратите, на които да се изплати допълнително възнаграждение, прокурор М. И. М. - Ч., поради наличие на висящо дисциплинарно производство. Видно от съдържанието на заповедта, с нея адм.ръководител на ръководител на СП (з) не е упражнил правомощието си по чл.11, ал.1, т.7 от Правилата, в съотв. с който „не се изплаща ДВ на магистрат при висящо дисциплинарно производство-до приключване на производството“, съотв. няма данни на това основание да са задържани средства до приключване на

дисциплинарното производство срещу ищцата.

В случая дисциплинарното производство е приключило с решение от 18.12.2019 г. на ПК на В., че ищцата не е извършила дисциплинарно нарушение, за което на същата дата-18.12.2019 г. Д. Ф. П.- административен ръководител на СП (з). е бил надлежно уведомен. Изплащането на ДВ на прокурорите в СП (з) е станало на 19.12.2019 г.

С влязлото в сила на 12.03.23 година съдебно решение на АССГ е била отменена и Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на адм. ръководител на СП (з), с която са отменени т.І и т.V от Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година. Нейната отмяна има обратно действие, поради което Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година в частта ѝ по т.І.25 и т.V.21 възстановява правните последици, към които е била насочена. Следователно единствената причина за неизплащане на ДВ на 19.12.2019 г. се явява отменената незаконосъобразна заповед, тъй като към 12.03.21 година бюджетната 2019 година е била приключила- § 4 от ДЗР на Правилата. Точно пречката по § 4 от ДЗР на Правилата, съгласно който изплащането на средствата за ДВ следва да бъде извършено в рамките на одобрения за конкретната година бюджет на съответния орган на съдебната власт, обуславя отговорността на ответника по ЗОДОВ. Възприемането на обратното становище нарушава пряко принципа, че противоправно причинените вреди при осъществяване на административна дейност подлежат на обезщетяване по реда на ЗОДОВ. За ищцата не съществува друг ред за възстановяване на понесената вреда.

По изложените съображения искът за имуществени вреди в размер на 10626 лева се уважава изцяло, заедно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-13.12.2022 година до окончателното изплащане на дължимото

Основателността на главния иск обуславя и основателността на съединения с него акцесорен иск за мораторно обезщетение в размер на законната лихва върху главницата от 10626 лева- частично, считано от 12.03.21 година до 12.12.2022 година, по следните съображения:

Законната лихва върху дължимото обезщетение има обезщетителен характер, но тя не е обезщетение за вредите от деликта, а обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение. Деликвентът дължи обезщетение на пострадалото лице в размер на доказаните имуществени и неимуществени вреди, както и законна лихва от датата на увреждането (чл. 84, ал. 3 ЗЗД). Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно цитираната разпоредба, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. Особено е, че при непозволено увреждане, произтичащо незаконосъобразна административна дейност, обективизирана в акт, действие или бездействие, длъжникът изпада в забава от датата на признаване по законен ред незаконността на акта, действието или бездействието на държавния орган /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/. В случая законната лихва е дължима от датата на постановената съдебна отмяна-12.03.2021 година до заявената с ИМ дата-12.12.22 г. (датата преди подаването на ИМ-13.12.22 г.). Изчислено с calculator.bg обезщетението възлиза в размер на 1892 лева. За разликата до пълния предявен размер-3217.32 лева, искът се отхвърля.

Основателен е и предявеният иск за неимуществени вреди в размер на 6000 лева за периода от 19.12.2019 година до датата на подаване исковата молба-13.12.2022 година.

В съотв. с фактическите установявания на съда, направени въз основа на свидетелските показания, представените писмени доказателства, вкл. медицински документи и заключението по извършената комплексна съдебно-медицинска и психологична експертиза, заявените с исковата молба неимуществени вреди и пряката причинно-следствена връзка между тях и основанието на предявения иск- незаконосъобразната Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на адм. ръководител на СП (з), са доказани.

Допълнително съдът излага, че като изхожда и от нормалната житейска логика във взаимоотношенията в един магистратски колектив, за него е несъмнено, че професионалният живот на ищцата също се е влошил. Изключването ѝ от лицата, на които ще бъде изплатено ДВ, при това без съобщаване на мотивите на адм.ръководител, обективно и еднозначно изразява отрицателна оценка за изпълнението на задълженията на ищцата, в качеството като прокурор в СП (з). За съда изглеждат напълно достоверно и закономерно съмненията, които ищцата е започнала да изпитва относно качеството на своята работа, „скритата реална“ оценка на адм.ръководител и отношението на колегите ѝ. Трудно мислимо е в един не толкова голям магистратски колектив в конкретен орган на съдебната власт, какъвто е СП (з), да не стане известно, че колега е изключен от получаването на ДВ. Нормално и типично за социалните и служебни взаимоотношения е този факт да се отрази негативно. Този факт обективно засяга професионалната чест на магистрата, доколкото представлява отрицателна оценка, както и достойнството на магистрата-неговата собствена оценка за значението на личността му в качеството на прокурор, вкл. и външната проява на самочувствие за съществуващите му положителни професионални качества. По делото високите професионални качества на ищцата като прокурор са обективно установени.

При определяне размера на неимуществените вреди, съдът съобразява чл.52 ЗЗД и установената задължителна съдебна практика, че размерът на обезщетенията за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост след преценка на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства, с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове /ППВС № 4/1968 г. и ТР № 3/2004 г., ОСГК/.

Обстоятелствата от значение за размера на обезщетението в случая са интензитета на негативното засягане на личността на ищцата и тяхната продължителност-започнали са на 19.12.2019 година, с висок интензитет през първата година и половина, като продължават и към настоящия момент, макар и вече с намален интензитет. Данните от изследването на ВЛ сочат, че до момента натрупаният прием на предписаната медикаментозна терапия не е дал цялостен терапевтичен отговор. И към момента на изследването от вещите лица са налице симптоми и преживявания от невротичния регистър, достигащи степен на клинични изяви.

Като съобрази продължителността и интензитета на търпените

неимуществени вреди, засягащи здравето, личния и семеен живот на ищцата, както и професионалния ѝ живот, защото независимо от изискуемите качества за упражняването дейността на магистрата, тя си остава човешка дейност и е неизбежно да бъде повлияна от негативни за личността фактори, съдът намира, че заявеният с исковата молба размер от 6000 лева е справедливият размер на обезщетение, и го присъжда изцяло, заедно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимото.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ искането на ищцата за присъждане на разносните по делото е основателно. Доказаните разноси са в размер общо на 1830 лева, от които 30 лева заплатена държавна такса за предявените три съединени иска, 800 лева заплатено възнаграждение за вещи лица и 1000 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат, и се присъждат изцяло. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, по арг. от чл.7, ал.2, т.3, вр.чл.8, ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е неоснователно-договореното и заплатено възнаграждение с договора за правна помощ и съдействие между ищцата и адв.Б. е в размер по-малък от минималния.

Воден от гореизложеното, Административен съд София град-Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА, по иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България да заплати на М. И. М.-Ч. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 10626 (десет хиляди шестстотин двадесет и шест) лева обезщетение за имуществени вреди във вида на пропуснати ползи, представляващи дължимо допълнително възнаграждение за 2019 г. по т.I и т.V от Заповед № РД-04-701/06.12.2019 година на административния ръководител на Специализираната прокуратура (закрита), **заедно със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба-13.12.2021 година до окончателното изплащане на дължимото, настъпили от Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на същия адм. ръководител, отменена с влязло в сила на 12.03.2021 година съдебно решение, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА, по иска с правно основание чл. 86 ЗЗД, вр. § 1 от ЗРЗОДОВ, Прокуратурата на Република България да заплати на М. И. М.-Ч. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 1892 лева (хиляда осемстотин деветдесет и два) лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 10626 лева, считано от 12.03.2021 година до 12.12.2022 г., **като ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния му предявен размер от 3217.32 лева за периода от 19.12.2019 година до 11.03.2021 година.

ОСЪЖДА, по иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България да заплати на М. И. М.-Ч. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 6000 (шест хиляди) лева обезщетение за неимуществени вреди за периода от 19.12.2019 година до датата на подаване на исковата молба-12.12.2022 година, **заедно със законната лихва** от датата на подаване на исковата

молба-13.12.2022 година до окончателното изплащане на дължимото, настъпили от Заповед № РД-04-724/16.12.2019 г. на административния ръководител на Специализираната прокуратура (закрита), отменена с влязло в сила на 12.03.2021 година съдебно решение, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България да заплати на М. И. М.-Ч. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 1830 (хиляда осемстотин и тридесет) лева, разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: